

DE CORNELLA A VALLDOREIX

Un nou curs, una nova ruta, aquest cop de fàbrica paraigüera: la ruta ha estat dissenyada pel lobbie de Cornellà. La ruta oficial és de Sant Cugat a Sant Maurici. La d'avui és, però, un afegit i acompanyem a la gent de Cornellà perquè puguin dir que han anat a peu des de casa seva fins a Sant Maurici.

El metro ens apropa a aquest nou començament que molts enyorem durant l'estiu. Som setze persones disposades a atrevir-nos amb els cims altius de la Serra de Collserola -no tothom ha dut els crampons però res ens atura: arribarem a Sant Cugat!

Després d'un llarg traginar pels frondosos boscos de cases de Cornellà, Esplugues i Sant Just arribem a Can Mèlic i comença la muntanya. En Francesc Garrigós guia l'excursió i tot va bé fins que un optimista sobre l'estat dels camins agafa el relleu, tal i com queda reflectit per a la posteritat uns paràgrafs més avall. El dia està carregat d'humitat i el sol està amagat darrera les boires.

L'excursió no trigarà gaire a sorprendre'ns. A un pam de l'asfalt es conserva en estat salvatge un extens bosc ple de fonts, de masies, de restes ibèriques (visitem el poblat de la Penya del Moro) i de molts altres al·licients per a l'"afició" caminadora.

Arribem a la Santa Creu d'Olorda. Una parella que es vol casar va acompanyada d'un nodrit seguici encarcerat dins de vestits comprats per a l'ocasió. Algú proposa que el Paraigüa es fagi una foto amb la núvia, però la idea no prospera.

El que sí que prospera és la dificultat del camí, que cada cop és més ferest. Val a dir, però, que aquest està perfumat amb intensitat per diversos aromes entre els que destaca una suau flaire semblant a la de menta, que la representació paraigüera present no sap identificar (la comissió tècnica, posteriorment consultada, ens informa que és de marduix).

L'Enric Larreula acabarà fent de guia del darrer tros. "Us portaré per un camí que ja veureu..." comenta uns moments abans de quedar atrapat entre esbarzers, arços i altres espècies punxegudes. La culpa és -segons ens explica- de les pluges d'aquesta primavera que han fet impracticable el camí però hi ha qui creu que va obtenir el carnet de guia paraigüero a les rebaixes dels encants. De totes maneres la cosa no és greu i amb uns quants cops de bastó arribem ben esgarrinxats a Can Monmany, una masia que cal mirar i admirar.

L'excursió s'acaba a ca l'Enric. Aquesta travessa serà com el joc de l'oca: "de